

PAKTIUM III.
DUNCAN SHELLY III.

AZ ELLENÁLLÁS

Copyright © 2013 Weith Katalin & Duncan Shelley
Felhasználási jog © 2013 Balogh Ottó

Az ellenállás, a Paktum-trilógia 3. része
részlet

SZABADON TERJESZTHETŐ!

ISBN 978-615-5310-04-1

www.brookskiado.hu

<http://www.brooks-iroakademia.hu/>

www.duncanshelley.com

Borító: Bordás István

Kiadó: Brooks Kiadó és Menedzser Iroda Kft.
Igazgató: Weith Katalin

Nyomta: Multiszolg Kft.

Azoknak ajánlom, akik végigcsinálják, amibe belekezdnek.

Egy kellőképpen nagy ötlet felülírhatja a világ minden szabályát.

PROLÓGUS

1.

FORT BRAGG
ÉSZAK-KAROLINA
kedd éjjel, 2026. február 12.

Január 31-én Odin Acker Bailey elejtetett minden vádat, melyet Yasmine Jazz Delacruz ezredes ellen koholtak, eltakarított az INSCOM útjából minden akadályt, melyet parancsára gördítettek oda, és a hadsereget felügyelet nélkül hagyta. Akkor, amikor ezt megtette, önmagát akarta visszaszerezni, azt az embert, aki egykor volt, akit kedvelt, hogy elűzze azt a szörnyeteget, amivé vált. Napokkal később, miután belátta, hogy az idegenek ellen nem lehet tenni semmit, a hadsereggel kapcsolatban nem hozott újabb döntést. Nem érezte szükségesnek. A hadsereg tehetetlen. Hagyta hát, hadd bohóckodjanak tovább, és a lelkiismerete sem kínozza.

Az új biztonsági rendelkezések értelmében a magas rangú tisztek nem repültek, még akkor is autóba ültek, ha a kontinenst szelték át. Jazz és tizenhat fős kísérete Massachusetts államot elkerülve tért vissza Washington DC-ből, Walter White tábornok temetéséről. A fenyegetettség miatt a szertartáson kevesen jelentek meg, az elnök is csupán videóüzenetet küldött, főként olyanok mentek el, akik nem találtak kibúvót, illetve akik dacból vállalták a kockázatot. Jazz is ebbe az utóbbi kategóriába tartozott. A megjelent tábornokok, ezredesek és politikusok mind tudták, hogy kicsoda, melegen üdvözölték, néhányan szóvá tették harmatos fiatalságát (még nem töltötte be a negyvenet), de érdemeit senki nem vitatta.

A helyőrség felé vezető úton Jazz meghozta a döntéseit, melyeket halogatott egy ideje. Öt napot töltött pihenéssel, lazítással, a fiával, egyéb teendőivel, a lehetőségek átgondolásával. Ideje volt visszatérni a frontra. Már hiányzott a harctéri stressz.

A konvoj szétszéledt a kapun túl, a parancsnoki autó a hangárokhöz hajtott, ott lefékezett egy pillanatra. Jazz kiszállt, besétált az egyik szerelőcsarnokba.

A kisfia, Chris két megtermett zöldsapkásnak segített az egyik helikopter újrafestésében.

– A gyerekmunkát tiltja a törvény!

A két férfi azonnal vigyázba vágta magát.

– Ezredes! – mondták egyszerre. Felettesük mosolyát látva elégedetten vigyorogtak.

– Nézd, anya, festő lettem! – újságolta Chris, és a fekete festéktől csöpögő ecsetet meglóbálta a levegőben, amitől néhány festékcsepp került a gép burkolatára.

– Ennek nagyon örülök – bólogatott Jazz, majd a katonák felé fordult.
– Kifelé!

– Ezredes! – tisztelgett a két kommandós, és futólépésben elhagyták a hangárt.

Jazz letérdelt a fia előtt, hogy nagyjából egy magasságban legyenek. Chris földre ejtette az ecsetet, és átölelte az anyját.

Yasmine Delacruzt soha nem rázta meg, ha azt hallotta vagy látta, hogy meghalt egy katona. Érzelmileg megviselte, ha bajtársait veszítette el, de gyorsan napirendre tért felette. Ezek az emberek, ahogyan ő is, vállalták a veszélyt. Nem hősiességből, még csak nem is hazaszeretetből. A valódi ok sokkal prózaibb volt a hangoztatott, pátoszos szavaknál: vágyták a veszélyt, a kalandot, a megmérettetést, így és csak így tudtak teljes életet élni. A civilek nem tartoztak ebbe a körbe. Haláluk jobban fájt a katonakénál. A védekezésre képtelen gyerekek elleni erőszak a legnagyobb bűnök közé tartozott az ezredes szemében. Ha pedig az ő fiát éri támadás, arra szavakat sem talált. Teljesen még mindig nem heverte ki, hogy a The Order elrabolta Christ és az életével zsarolták.

– Kicsim, rövidesen mennünk kell! Még beszélek a parancsnokkal, azután összepakolunk és megyünk – mondta Jazz.

A kisfiú a szemébe nézett.

– De miért, anya? Itt tök jó! Mindenki nagyon jó fej és annyi izgalmas dolog van itt! Helikopter, kételtű tankok! Az ennivaló is nagyon fincsi!

Jazz nevetett. Ritkán hallotta, hogy az étel „nagyon fincsi”. Elkomolyodott, úgy beszélt a gyerekkel, mintha felnőtt lenne.

– Az idegenek Afrikában támadják a lakosságot. Messze vannak, több ezer kilométerre. De ezt a távolságot megtenni, nekik pár perc. Nem vagyunk biztonságban, hiába van itt ennyi katona és fegyver. Jobb eltűnni, láthatatlannak lenni. Ha holnap betoppannak ide, nem sokat tehetünk.

Chris elfintorodott. Bánatosan nézegette a cipőjét.

– Elüldöznek minket mindenhol – jegyezte meg halkan.

– Igen. De majd kitalálunk valamit – Jazz az ölébe vette, felállt, elindult a terepjáró felé. – Le kell mosnod ezt a sok festéket magadról, aztán aludj egyet, pihenj, ahogyan jólesik. Addig én összepakolok mindent.

– Jól van, anya, ahogy akarod – egyezett bele a kisfiú.

A Knight első útja a lakókerületbe vezetett, ahol az ezredes egyik barátja gondjaira bízta Christ, majd mentek tovább, a parancsnoki bunkerhez.

A bunkerben volt a fogda, különleges biztonságú helyiség, állandó megfigyeléssel, olyan falakkal és ajtóval, ami egy wilkrogot is bent tartott

volna. Itt őrizték Darius von Zeissmant, a The Order egyik vezetőjét. Jazz senkit nem avatott be a teljes igazságba a fogoly kilétét illetően.

Kattantak a záruk, súlyos fémajtók nyíltak meg, hogy Jazz bejusson a cellába. Mire kitárult az ajtó, Darius a prices előtt állt.

– Delacruz ezredes! – biccentett üdvözlésképpen. Kissé furcsán beszélt, mivel Jazz minden fogát kihúzta. A The Order úgy tudta, von Zeissman meghalt repülőgép-szerencsétlenségben, az összeégett tetem azonosításához pedig a férfi valódi fogaira volt szükség.

– Visszakaptam a fiamat – jelentette be Jazz. Amióta leadta Dariust a helyőrségen, nem beszéltek.

– Ennek igazán örülök. Őszintén mondom. Nagyon sajnálom a történeteket!

Ha von Zeissman valaha is elgondolkodott volna azon, hogy ezt a fiatal katonanőt miért Anyatigris néven emlegetik a titkos CIA és katonai dokumentumokban, most választ kaphatott a kérdésére. Jazz irtózatossá erővel tökön rúgta. A férfi vonyítva összecsuklott.

– Ha a fiának haja szála meggömbül, rajtad torolom meg! Kiszúrom a szemed, kiheréllek, savat öntök rád és késsel szedem le a szétmart bőrödöt. Ezt követően lombfűrészsel levágom a lábadat és a karodat. Aztán életben tartalak, amíg öregségben meg nem döglesz. Hagyd békén a fiamat. Felejtsd el, hogy létezik. Ha mondandód van, csak kezdj el beszélni, amit mondasz, rögzítésre kerül. Ha fenyegetőzni vagy manipulálni próbálsz, megtöltök egy kádat száz fokos forró vízzel és beledoblak.

Jazz otthagya a földön vonagló von Zeissmant. A súlyos ajtó döngve záródott utána.

– Ha netán valami használhatót mondana, értesítetek – hagyta meg az őrszobán. – A napi felvételt a megadott címre küldjétek át, tömörítés nélkül!

– Így lesz, ezredes! – ígérte a fogdatiszt.

A felvételekre Ninának volt szüksége, azok segítségével keltette életre magában Darius von Zeissmant, hogy kiismerje, és felhasználhassa a céljaira.

Jonathan Retfield tábornok, a Special Forces parancsnoka, Joe Clayton ezredes és Tom Michaels őrnagy, Fort Bragg logisztikai és adminisztrációs parancsnokai a tábornok irodájában várták az INSCOM megbízott koordinátorát. A megbeszélésre zárt ajtók és fegyveres őrk védelmében került sor.

– Híreink szerint Afrika nyugati partvonala a célpont, fel-alá cikáznak a területen. A becslések szerint délelőtt óta mintegy nyolcvanezer embert mészároltak le – jelentette be Michaels őrnagy.

– Megegyeztek az ellenőrrel, fedezve vannak, nincs többé semmi, amitől tartaniuk kellene – mondta Jazz, megszokott erőteljes hangján. – Nekünk magunknak kell megoldanunk a problémát. Erősítés nem jön.

– Miben látja a megoldást? – kérdezte a táborno.

– Uram, ezek kevesen vannak, nem is túl erősek, ez nem inváziós flotta, csak egy bűnözőkből álló bagázs. A technikai lehetőségeik miatt tűnnek erősnek, azok nélkül gyengék. Ezt többször tapasztaltam. Láthatatlan metaanyag úrhajó és vértzet, nagy területre ható agyi bénítás, ezek az erősségeik. Ha ezeket leküzdjük, prédák csupán.

– Egyetértek – helyeselt Retfield táborno. – A plazmafegyverek veszélyesek, de nem ez okozza a fejfájást nekünk. A probléma az, hogy a metaanyagot nemigen értjük, a kísérleteink gyerekcipőben járnak. A területre ható homloklebeny sokról pedig csak feltevéseink vannak.

Clayton ezredes felemelte a kezét, hogy felhívja magára a figyelmet, mert eszébe jutott valami.

– Érdektelenség! – mondta. – Emlékeznek? Ezt gyakran kifelejtjük a gondolatmenetünkéből, mintha ránk is hatna, térbeli és időbeli korlát nélkül!

Az őrnagy próbált emlékezni, de nem értette, mire gondol a tisztársa.

– Miss Nina azt mondta, hogy átlagosan háromnegyed órán át senki nem ment be a helyszínekre. Miért? – idézte fel Michaels.

– Igen, igaza van! – bólogatott a táborno. – Alighanem ez a leghihetlenebb.

– Nina dolgozik az ügyön, előbb-utóbb lesz valamilyen elmélete – biztosította a többieket Jazz. – Igaz, nem tudós, mégis van okunk bízni benne.

– Kétségtelen! – helyeselt Retfield.

– A mérnökeink hogy állnak a személyes sokkolóval? – kérdezte Delacruz. Amikor megérkezett Fort Braggre, első dolga volt átadni Big Dog találmányának egy példányát.

– Gyakorlatilag készen van – felelte Clayton. – Igénytelen, megbízható, az időjárást jól tűrő, kompakt kis eszköz a cél, ez valójában nem olyan nagy feladat. A próbák megnyugtatóan zárultak. Éles helyzetben kellene tesztelni, nagy létszámú csoportnál, hogy elegendő adatunk legyen. Elvben mindenkinél működne, de ez csak elv, nem több.

– A gyártás?

– Kézi. Naponta száz darabot össze tudunk rakni. A gyártósor felállítása folyamatban.

– Mit akar most csinálni, ezredes? – kérdezte a táborno. – Teljes támogatásunkat élvezi!

– Nagyon köszönöm, uram! – hálálkodott Jazz. – Rövidesen eltűnök a fiammal együtt. Összeszedek néhány jó harcost, felszerelést, és

visszatérek a csapatomhoz. Az ellenállás fontos és lehetséges, de amíg technikailag nem győzzük le őket, csak a gerillataktika működik.

A három főtiszt egyetértően bólogatott. Jazz folytatta, mert úgy vélte, nem értették meg mélységében, amit mondott.

– Most Afrikában vannak, de semmi nem garantálja, hogy tíz perc múlva nem csapnak le ránk. Jelenleg az idegenek azt tesznek a Földön, amit jónak látnak. Fort Bragg célpont. Ahogyan a többi támaszpont is. Ilyen mértékű ember- és hadianyag-tömörülés megengedhetetlen!

Redfield megértette.

– Na, várjon! Azt akarja, hogy bontsuk le Fort Bragget?

– Igen, uram! Az embereket és a felszerelést szét kell szórni, maximum kétszáz fős kontingensekbe.

– Ez képtelenség – ingatta a fejét Clayton ezredes.

– Fort Bragg, a Special Forces haderő szimbólum, nem csupán tárgyak és emberek! Nem adhatjuk fel a szimbólumainkat! Ezek adnak nekünk lelki tartást! – magyarázta Redfield.

– A függetlenségi háborúban esélyünk sem volt a britek ellen, a hagyományos katonai eljárást követve, kiállva rendezett sorokban a csatamezőre – mesélte Jazz. – Az indiánok tanítottak meg minket úgy harcolni, hogy győzni tudjunk. Bujkálni, rejtőzködni, váratlanul lecsapni és odébb állni. Az indián taktikát összekapcsoltuk a szervezettséggel, a kor modern fegyvereivel, és a britek vesztek. Amíg tudományosan nem értjük meg az idegeneket, nyílt csatában nincs esélyünk.

2.

AZ ELLENÁLLÁS TÁBORA WILLAMATTE NATIONAL FOREST, OREGON kedd éjjel, 2026. február 12.

Az Oregon állambeli Willamette National Forest hatalmas kiterjedésű erdőség, a vadon mérete mintegy 1.540 négyzetkilométer. Nagyobb, mint New York, Dallas vagy Los Angeles. Egy tapasztalt vadász bármeddig képes elélni benne.

Nem kellett kimondani, magától értetődően az erdőben Dave lett a főnök. A tennivaló, a tisztán látható cél jól tett neki, hasznosnak érezte magát, elemében volt, az életkedve is visszatért, és lecsillapodtak az indulatai. A vadon legsűrűbb, legnehezebben megközelíthető területét választotta ki tábornak, Big Dog, a testőrök és a biztonsági emberek segítségével hat nap kemény munkával három földbe süllyesztett rönkházat építettek fel. Az építkezés ideje alatt Mike, Harley és Shub-

Niggurath a környéket járták, nehogy szem- és fültanúja legyen a munkának.

Az elrejtett tábort elszórt, álcázott megfigyelőállások vették körül, ezek közt némelyik fa tetejére épült. Csapdákat csak a közvetlen közelükbe telepítettek, nehogy épp azok leplezzék le őket.

Dave, Big Dog, Shub-Niggurath, Jordan, Lucinda, a szárazföldi stáb maradéka, néhány testőr, biztonsági ember és karbantartó: összesen harmincegy embert kellett elhelyezni biztonságban, melegben, védettségben, biztosítani számukra az élelmet, vizet, alvási és tisztálkodási lehetőséget, fényt, és energiát a számítógépeknek. Az áramot kisméretű naptelepekkel és dinamóval töltött akkumulátorok segítségével oldották meg.

Dave még egyszer ellenőrizte az asztalt: elég masszívnak ítélte. Jó munkát végzett. A nyolcszemélyes alkalmatosságot bevitte a központként szolgáló helyiségbe, és letette a földre.

– Rendben lesz, nyugodtan pakoljatok rá – jelentette ki határozottan.

– Köszönöm, Dave! – hálálkodott Jordan. Székeikkel körülülték a frissen elkészült asztalt. Ebben a helyiségben volt a legerősebb fény, itt nem spóroltak az árammal. – Internet mikor lesz?

A vadász egy pillanatra azt hitte, a nő komolyan kérdezi, de aztán lassan mosolyra húzta a száját.

– Egyeztetek a szolgáltatóval – mondta.

A hatfős stáb jót nevetett. Tudták, hogy a netre még ki kell találniuk valamit. Hat kilométerre volt a legközelebbi kábel, olyan messziről nem tudják elhozni. Műholdon keresztül is tudnak internetezni, de az veszélyes.

Dave és Big Dog elmentek vadászni, közben arról beszélgettek, hogyan akadályozzák meg az idegeneket, hogy kiszippantsák őket a táborból. A havas táj jó, a hó hasznos, egy aprócska nyúl sem képes teljesen csendben mozogni, hát még nyom nélkül.

Jordan kényelmesen elhelyezkedett a székében, töltött magának egy kis hóból olvasztott, szűrt vizet, majd bekapcsolta a rádiót. Nem számított, hogy éjjel van, azonnal rátalált néhány híradóra. Súlyos csend telepedett rájuk, ahogyan hallgatták a hírolvasó drámai bejelentését: Nyugat-Afrikában folyik a mézszárlás, az egész bolygón végigsöpört a pánik. Azt nem tudták, hogy Nina néhány órával korábban belecsöppent egy vágásba és túlélte, sőt rájött az idegenek legyőzésének titkára.

Mike és Harley az egyik fa tetején rendezkedtek be. Nagyteljesítményű éjjellátó teleszkópokkal pásztázták a környéket.

Shub-Niggurath a tábortól északra, mintegy száznegyven méterre a földön ült, hátát az egyik fatörzsnek vetette. Mosolyogva nézte a csillagokat, és hallgatta az erdőt.

3.

ODIN ACKER BAILEY REZIDENCIÁJA NEW YORK

szerda hajnal, 2026. február 13.

Odin újra megnézte a lábát, gyengéden végighúzta a mutatóujját a csonkokon. Veszettül beindult a sejtszaporulat, első ránézésre látni lehetett, hogy van változás: nőtt a végtag. Február 3-án vette be az idegenek kapszuláját, azóta három centiméterrel hosszabb lett a lába. Néha bizsergést érzett a combjában, néha égető fájdalom futott végig a lábcsonton. Mindazonáltal le volt nyugózva. El sem tudta képzelni, mire képes az a technológia, amely megalkotta a genetikának ezt a fokát.

Kerekes székevel kigurult a tornateremből, az ajtó bezárult mögötte. Visszatért dolgozószobájába. Elhaladt az ősi könyvektől roskadozó polc előtt, és eszébe jutott Darius. Sajnálta, hogy meghalt. Lezuhant a gépe... Iszonyú veszteség. Nagyon kedvelte az öreget, a nyugalmát, a tiszta fejét, az önuralmát.

Sosem gondolt rá, hogy egyszer majd arra ébred, hogy a mentor, a barát, nincs többé. Pedig a kora alapján várni lehetett. Azután megérkeztek az idegenek, hozták a tablettákat, és a vén hús újra fiatal lett. Ezért mindenképpen hálásnak kell lennie az idegeneknek. Darius és Arthur sokat jelentettek neki. Érzelmileg is. Többet, mint gondolta.

Az íróasztala mögé kormányzott, ott megállt. Kézmozdulatára megvillantak a monitorok, életre kelt a rendszer. Elolvasott két frissen befutott jelentést; az egyik arról szólt, hogy a rabok hogyan viselkednek a börtönblokkokban, a másik arról, hogy New York városában nincs nyoma ellenséges erőknek. Odin nem különösebben tartott a Testvériségtől, de a Szellem még mindig a frászt hozta rá. És ott volt Nina, az észkombájn, a páratlan elme, elrejtőzve az óceán fenekén, megtalálhatatlanul. Ő soha nem áll le, soha nem adja fel, és olyan gondolatai vannak, amit nem lehet előre látni. Sejtette, hogy okozni fognak még neki meglepetést, de az fel sem merült, hogy tehetnének valamit az idegenek ellen. A világ összes hadserege sem tehet semmit.

Bailey megnyitotta a CNN weboldalát, átfutotta a friss híreket. A legújabb szerint az idegenek közel kilencvenezer embert gyilkoltak meg Szenegálban és Angolában. A rendőrség szerint Nyugat-Szaharában is volt egy vágás, azzal kezdték a napot. A változás a korábbiakhoz képest: a vért nem takarították el, ezért az utcák áztak a vérben.

– Nyugat-Szahara – szólalt meg Bailey. Valamikor régen járt ott. Nem valami sűrűn lakott terület. Elképzelte az idegeneket, a vágást ott, azon a

helyen, ahol alig van ember. Ez nem lehet gazdaságos, pedig „William” folyton arról beszélt. – Tesztelték a hatótávolságot?

„William” kért egy tesztet, hogy tervezni tudjon. Igen, így lehetett.

A hírműsorban épp egy kamera pásztázott végig a luandai tájon. Hihetetlen mennyiségű vér volt mindenütt, néhol a föld sem tudta beinni az egészet. Bailey a fejét csóválta.

Ezt nem bírja ki ez a világ.

Nem volt szüksége nagy képzelőerőre ahhoz, hogy kitalálja, mi fog történni. Előbb-utóbb New York szigetté válik. Az emberek ránéznek a térképre, és látják, hogy már mindenhol vágta, de New Yorkban nem. Özönleni fognak, mindenki ott akar lakni.

Ezt nem engedheti. Erődde kell alakítani a várost. Ezerkétszáz négyzetkilométert nem lehet körbekeríteni, de az összes utat lezárhatja, a kulcsfontosságú területeket pedig elszigetelheti. Az erőművek köré kell szervezni a védelmet, a biztonsági zónákat. A SUP/SEC börtönt pedig meg kell erősíteni, mert az a központ.

Nem kellene rabok, nem kellene örök!

Odin hívta a The Thing, a The Order elit csapásmérő haderejének főparancsnokát. Ideje kihajítani az őrszemélyzetet, a nevelőket és az adminisztrációs munkakörben dolgozókat a komplexumból, és elgázosítani a rabokat. Ezer veszélyes bűnöző, ki nem engedheti őket – a bűnös élet most meghozta gyümölcsét.

– Uram! – jelentkezett be Dmitry Lekow, a The Thing vezére.

– Öt perc múlva gyere fel, kérlek!

– Értettem, uram!

– Köszönöm, Dmitry!

Odin letette a telefont. Tekintete visszatért a CNN hírműsorra.

Nincs mit tenni. Az egyetlen, ami lehetséges, gondoskodni a kényelemről, és megvédeni azokat, akik valóban fontosak.

4.

AERK-4 TENGERALATTJÁRÓ

ATLANTI-ÓCEÁN

szerda hajnal, 2026. február 13.

Nina Aleksei karjaiban ébredt. Hányszor képzelte már el ezt a pillanatot az elmúlt három évben! Úgy tűnt, minden nap újabb akadályokat hord elé, de végül mégis úgy lett, ahogyan ő akarta. Mintha varázsló lenne.

Mosolyogva kedvese meztelen vállaihoz bújt, beszívta a bőre illatát, felemelte a fejét és megcsókolta az arcát. A sztalker azonnal felébredt.

– Milyen így ébredni? – incselkedett Nina.
– Szeretném megszokni – válaszolta Aleksei. Kezei lecsúsztak a nő hasára, majd az ágyékára. A combok vágyakozva széttáruultak.

Nina felnyögött.

– Csináljuk ezt örökké! – mondta kéjesen.

– Akkor el kell vennünk a fiatalító tablettát a The Ordertől vagy az idegenektől!

– Jó, elveszük! Most csak ezt akarom! Más nem kell a világból.

Az idegenek újabb vágásba kezdtek Angolában. A visítózó emberek a hátukon csúsztak ki a házaikból, lakásaikból az utcára, ahol élve feldarabolták őket. Míg Aleksei és Nina szeretkeztek, kétezer kilométerrel keletebbre huszonkétezer embert gyilkoltak meg. A világ lassan, de biztosan lépkedett az összeomlás felé, de őket nem érintette a külvilág, békében, biztonságban voltak, leírhatatlan boldogságban.

Örömüket lelték egymásban, ám gondolataik újra és újra visszatértek az előttük tornyosuló roppant feladatra: megváltoztatni az emberiséget. Előrelépni az evolúcióban, hogy ne pusztuljanak ki.

Zuhanyozás és felöltözés után Aleksei bekapcsolta a számítógépeket, az egyikén hírműsorokat keresett. Nina a kommunikátorhoz hajolt, és lenyomta az Adás-gombot.

– Kérek két narancsos jégkását!

– Azonnal, Miss Nina! – jött Marlene válasza.

A mesterdetektív a férfi ölébe ült.

– Rájöttem, hogy egyszerű ember vagyok, nem vágyom sok mindenre. Egy jégkásagép, pár jó videojáték, egy tengeralattjáró és a farkad, hát ennyi!

Nina nagyot nevetett, a sztalker a fejét ingatta.

– Szóval a többi részem nem is érdekel annyira? – kérdezte, nehezen megjátszott komolysággal.

– Jöhet a nyelved is!

Aleksei felsóhajtott. Nina a nyakát és az arcát csókolgatta.

– Tudod, hogy mindent szeretek rajtad és benned, drága! – suttogta kedvese fülébe.

– Én is így vagyok ezzel!

Megérkezett a jégkása. Ideje volt visszatérni a másik valóságba, abba, amelyikben az emberiség vészesen közeledett a szakadék széléhez.

Miután Nina elropogtatta a jégkását, az egyik számítógépen megnyitott egy fájlt.

– Jól van, vegyük úgy, hogy kipihentük az elmúlt éveket, amit egymás nélkül töltöttünk el – kezdett bele. – Nézzük, mik a feladataink! Cikkeket, vagy egy vékony könyvet kell írnom a félelemnélküliségről. Ezt el kell terjesztenünk. Remélem, hogy a titokzatos támogatóim, akik felkapták a korábbi üzeneteimet és videóimat, még mindig velem vannak. Ki kell

ismernem Darius von Zeissmant. A Bailey-vel folytatott levelezésnek több alkalommal is megvolt a maga haszna, folytatni kellene.

– Megírod neki, hogy rájöttél a megfejtésre? – kérdezte a sztalker.

– Nem. Még nem. Nincs abban az állapotban. Most nagyon fél az idegenektől, és biztos benne, hogy semmit sem lehet tenni. Fel sem fogná.

– Lehet, hogy én sem hinném el, ha nem láttalak volna – mondta Aleksei.

– Valószínű! Át kell gondolnunk ezt az egész félelemtémát, mert amit én megértettem három év alatt, ami nekem működött, bevált, nem biztos, hogy mások számára is érthető vagy használható. Az emberiséget akarjuk megváltoztatni, ősi reflexeket kiiktatni!

Ahogy Nina kimondta, a számítógépekkel és monitorokkal telezsúfolt kabinban, elkésérítően lehetetlennek tűnt a küldetés.